

вече да излиза сряшто Василина на отворено, и изгубилъ напръдне-то сръдце.

Така тяжка война ся-протакала единадесет години (1003—1013). Прѣзъ всичко-то врѣмя на тѣхъ войнѣ съ Българе-ты, Василий напустѣнъ всичкы-ты другы работы на царство-то, и всичкы-ты другы неговы врагове, а само гядалъ да доврѣши Българе-ты, за което му и дали прѣкоръ „Българоубиецъ“.

Царь Самуилъ, уморенъ отъ борбѣ-тѣ, гядалъ само съ естествены прѣграды да въспира византийскѣ-тѣ войскѣ. Той заградилъ въ Доспатскы-ты планины устие-то при р. Струмѣ, прѣзъ дѣто ся-втурялъ въ земѣ-тѣ му царь Василий. Той прѣсѣклъ устие-то съ широкъ валъ и ровъ и турилъ стражѣ, а самъ стоалъ задъ вала съ войскѣ-тѣ си. Прѣзъ пролѣтъ-тѣ, на 1014 год., Василий отишълъ съ тяжкѣ войскѣ по пѣтя, дѣто го чакалъ царь Самуилъ. Той ся-помѣчилъ да при земе прѣградѣ-тѣ, нѣ посряштилъ голѣмъ опоръ: Българе-ти сполучно отбѣскували Византийци-ты. Царь Василий былъ зель вече да ся-страхува, че нѣма да сполучи, и мѣслилъ да ся-оттягли; нѣ Пловдивскый войвода Ксифий сполучилъ та ся-въскачилъ на планинѣ-тѣ надъ устие-то, и, на 29-й Иулиа 1014 г., отеднажъ ся-спустнѣлъ съ страшенъ вѣкъ възъ блѣгарскѣ-тѣ войскѣ. Въ сѣште-то врѣмя и Василий налѣтѣлъ на Българе-ты, та гы побрѣкалъ и гы забѣколилъ. А царь Самуилъ едѣва ся-исплѣснѣлъ. Него избавилъ съинъ му, който юнашкы му отворилъ пѣтъ, като поразнавалъ онѣна, които налитали на него; качилъ го на конь и го закаралъ въ Прилѣпъ. Казвать,